

04 LIS. 2014

V. ANWEILER, P. DĘBSKI, M. KOTULLA, K. KWAŚNIEWICZ
KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH
CASUS IURIS sp. J.
53-236 Wrocław, ul. Buska 9/1
tel. 71 338 45 37, 338 45 50, 338 42 56
361 95 41, fax 71 338 42 77
NIP 897-001-36-45

K. Kwaśniewicz

Wrocław, 4 listopada 2014 r.

a/a

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

za pośrednictwem

Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Ul. Wawelska 52/54
00-922 Warszawa

Skarżący: Gmina Wisznia Mała, ul. Wrocławska 9, 55-114 Wisznia Mała, NIP 915-16-03-764, reprezentowana przez radcę prawnego Krzysztofa Kwaśniewicza z V. Anweiler, P. Dębski, M. Kotulla, K. Kwaśniewicz Kancelaria Radców Prawnych „CASUS IURIS”, ul. Buska 9/1, 53-236 Wrocław

Organ: Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa

Sygnatura sprawy nadana przez Organ : DOOŚ-OAII.4200.34.2014.ew.2

Skarga

na postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z 1 października 2014 r., nr DOOŚ-OAII.4200.34.2014.ew.2

Działając w imieniu skarżącej – Gminy Wisznia Mała, w oparciu o udzielone mi pełnomocnictwo, którego uwierzytelniony za zgodność z oryginałem odpis załączam, na podstawie art. 50 § 1 w zw. z art. 3 § 2 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 j.t. z późn. zm.) zaskarżam postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z 1 października 2014 r., nr DOOŚ-OAII.4200.34.2014.ew.2, które pełnomocnik skarżącej otrzymał 6 października 2014 r. i zarzucając mu naruszenie art. 138 § 1 pkt 3 w związku z art. 144, art. 105 § 1 oraz art. 28 ustawy z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 j.t. z późn. zm.), dalej „KPA” wnoszę o :

1. wstrzymanie na podstawie art. 61 § 3 pkt 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wykonania (przez Organ II instancji względnie w przypadku

- odmowy - przez Sąd) zaskarżonego postanowienia, z uwagi na niebezpieczeństwo spowodowania trudnych do odwrócenia skutków;
2. uchylenie na podstawie art. 145§1 pkt 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi zaskarżonego postanowienia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z 1 października 2014 r.;
 3. dopuszczenie dowodów powołanych w treści niniejszej skargi;
 4. zasądzenie na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego według norm przypisanych.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 1 października 2014 r. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska umorzył postępowanie wynikające z zażalenia wniesionego przez Skarżącego oraz inne podmioty (dalej „postępowanie zażaleniowe”) na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 20 czerwca 2014 r., nr WOOS.050.24.2014.AMA.3 wyrażające stanowisko, iż realizacja przedsięwzięcie polegającego na budowie drogi ekspresowej S-5 na odcinku Korzeńsko (bez węzła) – węzeł Widawa Wrocław według wariantu IC z korektą jego przebiegu w rejonie miejscowości Psary **przebiega etapowo oraz, że nie zmieniły się środowiskowe uwarunkowania realizacji tego przedsięwzięcia** określone w decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 23 sierpnia 2010 r., znak RDOS-02-WOOS-6613-1/86/09/10/ama. Postanowienie to zostało wydane po rozpoznaniu wniosku Pana Roberta Radonia- Dyrektora Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad we Wrocławiu o wydanie postanowienia umożliwiającego złożenie wniosku o wydanie decyzji wskazanych w art. 72 ust. 1 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 j.t. z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą oos*”, w terminie 6 lat od dnia, kiedy wyżej wskazana decyzja z 23 sierpnia 2010 r. stała się ostateczna.

W odpowiedzi na wydane 20 czerwca 2014 r. postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu strona skarżąca wniosła zażalenie, w którym podniosła zarzut naruszenia art. 72 ust. 4 ustawy oos oraz art. 10 w zw. z art. 61 § 4 oraz art. 7 w zw. z art. 77 § 1 KPA, poddając przy tym w wątpliwość zasadność wydawania zaskarżanego postanowienia w sytuacji, gdy wniosek, o którym mowa w art. 72 ust. 1 ustawy oos, który dzięki zaskarżanemu postanowieniu mógł być złożony w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, został już złożony(!), a wszczęte na jego skutek postępowanie zostało zakończone wydaniem decyzji nr 9/12 z dnia 28 maja 2012 r. o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji.

W ocenie skarżącej Organ pierwszej instancji wydając postanowienie z 20 czerwca 2014 r. uchybił zasadzie czynnego udziału strony w postępowaniu, popełnił błędy logiczne, ale przede wszystkim naruszył art. 72 ust. 4 ustawy oos, zgodnie z którym złożenie wniosku może nastąpić w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, o ile strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na który została przeniesiona ta decyzja, otrzymali, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, od organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, **stanowisko, że realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz nie zmieniły się warunki określone w tej decyzji**. Tymczasem Organ I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia stwierdził że warunki określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach **nie**

zmieniły się istotnie, czego nie przewiduje art. 72 ust. 4 (warunki mają się bowiem „nie zmienić”, a nie „nie zmienić istotnie”). Co więcej, nie uzasadnił w żaden sposób, czym kierował się klasyfikując zmianę uwarunkowań środowiskowych jako „istotne” bądź „nieistotne” w sytuacji, gdy mamy do czynienia ze zmianą klimatu akustycznego, **opierając się w tym zakresie na twierdzeniach wnioskodawcy**. W związku z licznymi wątpliwościami i uchybieniami po stronie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu strona skarżąca wniosła zażalenie na postanowienie z 20 czerwca 2014 r., nr WOOŚ.050.24.2014.AMA.3 do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

Postanowieniem z 1 października 2014 r. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska umorzył postępowanie zażaleniowe z uwagi na, jak twierdzi, brak statusu strony zarówno strony skarżącej, jak i pozostałych podmiotów, które również wniosły zażalenia na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z 20 czerwca 2014 r. Zdaniem Organu II instancji interes prawny w postępowaniu w przedmiocie wydania postanowienia stwierdzającego etapowość przedsięwzięcia posiada jedynie inwestor, gdyż tego rodzaju rozstrzygnięcie będzie miało wpływ tylko na jego sytuację prawną, przejawiającą się w możliwości, bądź też jej braku, posłużenia się decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach przy występowaniu o wydanie decyzji z katalogu art. 72 ust. 1 ustawy ooś. Według organu, wydanie rozstrzygnięcia w trybie art. 72 ust. 4 ustawy ooś nie będzie natomiast rodziło jakiegokolwiek wpływu na sytuację prawną innego podmiotu niż inwestor, z racji braku możliwości odniesienia jego zapisów do sytuacji materialnoprawnej tego podmiotu. Z uzasadnienia postanowienia Organu II instancji wynika więc, iż organ ten a priori założył, iż w postępowaniu z art. 72 ust. 3 ustawy ooś jedyną stroną jest wnioskodawca, zaś żadnej innej ze stron uprzednio prowadzonego postępowania środowiskowego nie przysługuje uprawnienie strony w postępowaniu prowadzonym zgodnie z art. 72 ust. 3. Zdaniem Skarżącej, stanowisko takie Organu II instancji jest całkowicie nieuprawnione.

Bezsporne jest, iż Skarżąca (jak i pozostałe podmioty składające zażalenie na postanowienie Organu I instancji) były stronami postępowania w sprawie o wydanie środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi ekspresowej S-5 na odcinku Korzeńsko (bez węzła) – węzeł Widawa Wrocław według wariantu IC z korektą jego przebiegu w rejonie miejscowości Psary (decyzja RDOŚ z dnia 23 sierpnia 2010 r. znak RDOŚ-02-WOOŚ-6613-1/86/09/10/ama). Stosownie do art. 72 ust. 3 ustawy ooś, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach obligatoryjnie dołącza się do wniosku o wydanie decyzji z katalogu wskazanego w art. 72 ust. 1, a zasadą jest, że złożenie wniosku o wydanie takiej decyzji może nastąpić w terminie zawitym 4 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. Zatem z punktu widzenia stron postępowania środowiskowego, data 4 lat ma istotne znaczenie, gdyż wyznacza również dla nich granicę czasową, w jakiej mogą spodziewać się wniosku inwestora o wydanie decyzji z katalogu wskazane w art. 72 ust. 2 ustawy ooś, a zatem pośrednio jest to termin, w którym wiąże ich (jako strony postępowania) warunki wydanej wcześniej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zgodnie z art. 72 ust. 4 ustawy ooś przedłużenie terminu dopuszczalności wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji z katalogu art. 72 ust. 1 ustawy ooś (czyli terminu związania wszystkich stron postępowania decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach), jest dopuszczalne na zasadzie wyjątku, wyłącznie na wniosek strony, która uprzednio wystąpiła o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (lub podmiotu na rzecz którego decyzję przeniesiono). **Już sama redakcja tego przepisu wskazuje pośrednio na wielość stron takiego postępowania, skoro jako uprawnionego do występowania o przedłużenie terminu wskazuje się „stronę, która złożyła wniosek o wydanie decyzji środowiskowej” a nie po prostu „stronę”**. Gdyby rzeczywiście intencją ustawodawcy było ograniczenie kręgu stron postępowania z art. 72 ust. 4

ustawy oos wyłącznie do wnioskodawcy (strony która ubiegała się uprzednio o decyzję środowiskową bądź podmiotu na rzecz którego taką decyzję przeniesiono), to niewątpliwie zostałyby to wyraźnie wskazane jako odstępstwo od wynikającej z art. 28 KPA zasady ustalania stron. Tymczasem w przepisie art. 72 ust 4 ustawy oos brak jest zapisu analogicznego do zawartego w art. 72a ust. 2 tej ustawy („Stronami w postępowaniu o przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach są podmioty, między którymi ma być dokonane przeniesienie decyzji.”). Należy więc przyjąć, że zasadniczo postępowanie z art. 74 ust. 4 ustawy oos jest postępowaniem wпадkowym (incydentalnym) w stosunku do podstawowego postępowania środowiskowego, zatem katalog stron tego postępowania winien co do zasady odpowiadać katalogowi stron z postępowania podstawowego. Istotną odmiennością w stosunku do postępowania podstawowego jest to, że postępowanie z art. 72 ust. 4 ustawy oos nie stanowi postępowania w sprawie zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Postępowanie z art. 72 ust.4 ustawy oos odnosi się wyłącznie do kwestii wynikających z tego przepisu, a zatem aktywny udział stron nie może odnosić się do kwestii, który zostały już wiążąco ustalone w ostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a nie są objęte dyspozycją art. 72 ust. 4 ustawy oos. Zatem dopuszczalność dłuższego posługiwania się przez inwestora decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach (a tym samym związania stron warunkami zawartymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) uzależnione jest od uzyskania od organu wydającego decyzję postanowienia zawierającego jego stanowisko, że **realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz nie zmieniły się warunki określone w tej decyzji**. Bezpośrednią konsekwencją stanowiska organu w tym przedmiocie będzie utrzymanie lub przedłużenie o 2 lata okresu związania stron postępowania warunkami zawartymi we wcześniejszej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zatem bez wątplenia istniejący w toku postępowania o wydanie decyzji środowiskowej interes prawny danej strony wyznacza również interes prawny w postępowaniu, którego efektem jest przedłużenie okresu związania warunki określonymi decyzją środowiskową. Dodatkowo w ramach postępowania określonego art. 72 ust. 3 ustawy oos szczególnie istotne oraz bezpośrednio wpływające na interes prawny stron postępowania podstawowego jest uprawnienie organu do stwierdzania, że **nie zmieniły się warunki określone w pierwotnej decyzji środowiskowej**. **Pozbawienie stron innych niż inwestor uprawnienia do udziału w postępowaniu wynikającym z art. 72 ust. 3 ustawy oos, pozbawiałoby je możliwości poddania kontroli ustaleń organu odnośnie „niezmienienia się warunków określonych w decyzji”, nawet gdyby ustalenia organu nie były prawidłowe, a tym samym mogłoby to prowadzić do obejścia przepisów sytuujących określone uprawnienia stron na etapie postępowania podstawowego. Powyższe prowadzi do wniosku, że w toku postępowania z art. 72 ust 3 ustawy oos organ nie może z góry założyć, iż jedyną stroną postępowania będzie wnioskodawca (inwestor), ale co do zasady powinien ustalić strony zgodnie z zasadami ogólnymi wynikającymi z art. 28 KPA. Brak ustaleń organu II instancji w tym zakresie sam w sobie czyni postanowienie z dnia 1.10.2014 r. wadliwym i wymagającym uchylenia, w celu właściwego rozpoznania przez organ tej kwestii.**

Zgodnie z art. 28 KPA stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jeśli chodzi o pojęcie interesu prawnego, to jak czytamy w komentarzu do cytowanego powyżej artykułu *„treścią tego pojęcia będzie publiczne prawo podmiotowe, rozumiane jako przyznanie przez przepis prawa jednostce konkretnych korzyści, które można realizować w postępowaniu administracyjnym, bo orzeka się o nich przez wydanie decyzji administracyjnej. Cechami tego interesu będzie to, że jest on indywidualny, konkretny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, a jego istnienie znajduje potwierdzenie w okolicznościach faktycznych, będących przesłankami zastosowania przepisu prawa materialnego (tenże, Strona w postępowaniu administracyjnym, Lublin 1938, s. 14, 31, 35-36 i 41). Zwrócić trzeba uwagę na to, że przepis art. 7, w wykładni przyjętej przez sąd administracyjny, wzmacnia interes prawny jednostki, wyzwalając go spod*

nadmiernej dominacji wymagań interesu publicznego (por. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wyd. 13, Warszawa 2013).”

Kwestia interesu prawnego i przymiotu strony w sprawach z zakresu ochrony środowiska była badana m.in. przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który w wyroku z 27 stycznia 2010 r. stwierdził, że „*w orzecznictwie i doktrynie podkreśla się, że interes prawny w rozumieniu wskazanego art. 28 k.p.a., to interes oparty na konkretnym przepisie prawa materialnego. Ponadto interes prawny powinien być rozumiany jako zobiektywizowany, czyli realnie istniejąca potrzeba ochrony prawnej. Jest to interes o charakterze osobistym przez to, że jest własny, zindywidualizowany i skonkretyzowany. Musi on także aktualnie istnieć w sprawie, w której organ administracji władny jest wydać decyzję (por. wyrok NSA z dnia 26 października 1999 r., sygn. akt: IV SA 1693/99). Interes prawny oparty jest zatem na normach administracyjnego prawa materialnego, gdzie musi istnieć norma prawa przewidująca w określonym stanie faktycznym i w odniesieniu do konkretnego podmiotu możliwość wydania określonego aktu (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 1999 r., IV SA 1285/98, lex nr 47898 oraz z dnia 27 września 2001 r., I SA 2326/00, lex nr 54528). Stwierdzenie braku interesu prawnego powoduje, że podmiotowi nie przysługuje przymiot strony postępowania. Interes prawny nie może odzwierciedlać subiektywnych odczuć danego podmiotu. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest także pogląd, zgodnie z którym od interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, to jest sytuację, gdy dany podmiot (osoba) jest uprawniony bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, nie może jednak tego zainteresowania poprzeć przepisami prawa, mającego stanowić podstawę skierowanego żądania w zakresie podjęcia stosownych czynności przez organ administracji.” (por. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 27 stycznia 2010 r., sygn. akt VIII SA/Wa 625/09, nr LEX 601981).*

Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 j.t. ze zm.) zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy, a **zadania własne gminy obejmują między innymi sprawy ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej.** Wskazany więc powyżej przepis nakłada na skarżącą obowiązek działania w sprawach z zakresu ochrony środowiska. Jeśli chodzi o ciężące na gminie obowiązki z zakresu ochrony środowiska można wskazać przykładowo choćby na art. 17 ust.1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz. 1232 j.t. z późn. zm.), który stanowi, że **organ wykonawczy gminy, w celu realizacji polityki ochrony środowiska, sporządza gminne programy ochrony środowiska, uwzględniając cele zawarte w strategiach, programach i dokumentach programowych, o których mowa w art. 14 ust. 1.** Jak czytamy w komentarzu do tegoż artykułu autorstwa M. Górki, M. Pchałek i W. Radeckiego **programy ochrony środowiska służyć mają jako instrument, który pozwala efektywnie zarządzać ochroną środowiska i zapewnienia koniecznej koordynacji działań, które podejmowane są w tym zakresie na odpowiednich szczeblach administracji samorządowej. Służą one realizacji polityki ochrony środowiska, która opisana jest w strategii opracowanej stosownie do art. 14 ust. 1 prawa ochrony środowiska.** Programy ochrony środowiska, podobnie zresztą jak strategia ochrony środowiska, odpowiadają konstytucyjnej zasadzie zapisanej w art. 5, która nakazuje państwu zapewniać ochronę środowiska i która podnosi zrównoważony rozwój do rangi podstawowych zasad ustrojowych. (M. Górki, M. Pchałek, W. Radecki, *Prawo ochrony środowiska. Komentarz, Wyd. 2, Warszawa 2014*). Skarżąca, jako gmina, jest również zobowiązana do przygotowania programu ochrony środowiska. Obecnie przygotowuje ona rzeczony program na lata 2014-2017 z perspektywą do 2020 r. Wśród uwarunkowań społeczno- gospodarczych znajduje się na przykład system transportu na terenie gminy, w tym budowa dogi ekspresowej S-5, odcinka przebiegającego przez teren gminy. Charakterystyka aktualnego stanu środowiska zawarta w projekcie programu obejmuje m.in. **klimat akustyczny.** Przypomnieć należy, iż to właśnie zmiana w zakresie klimatu akustycznego była podnoszona w zażaleniu na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 20 czerwca 2014 r., gdzie strona skarżąca domagała

się wskazania, co zadecydowało o tym, że organ uznał, iż zmianę w tym zakresie uznać należy za „nieistotną”, gdzie w rzeczywistości dąży się do drastycznego ograniczenia liczby ekranów akustycznych na terenie gminy Wisznia Mała. Skarżąca wskazywała, że art. 72 ust. 4 ustawy o oś wskazuje wprost, że złożenie wniosku, o którym mowa w art. 72 ust. 1 może nastąpić w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, o ile strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na który została przeniesiona ta decyzja, otrzymali, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, od organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, **stanowisko, że realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz nie zmieniały się warunki określone w tej decyzji.**

Dodatkowo, skarżąca, w części projektu raportu dotyczącej jakości środowiska i bezpieczeństwa ekologicznego, wskazuje również na działania w zakresie oddziaływania hałasu i pól elektromagnetycznych.

W związku z powyższym organ administracji błędnie przyjął, iż skarżąca nie posiada statusu strony w przedmiotowej sprawie. Ponadto droga ekspresowa S-5 przebiegać ma przez tereny skarżącej, co dodatkowo przemawia za tym, że jest stroną postępowania, które organ administracji umorzył.

Strona skarżąca pragnie również stanowczo podkreślić, iż wbrew twierdzeniom organu administracji **fakt, iż dotychczas Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu zawiadamiał strony o decyzjach i innych czynnościach zgodnie z dyspozycją art. 49 KPA poprzez obwieszczenia, przemawia jednoznacznie za tym, iż skarżąca i pozostałe podmioty, które wniosły zażalenie na postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z 20 czerwca 2014 r. uznawane były przez tenże organ za stronę.** Zgodnie bowiem z art. 49 KPA to właśnie strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. W tych przypadkach zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia. Art. 74 ust. 3 ustawy o oś mówi wprost, że **jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20**, stosuje się przepis art. 49 KPA. Skoro Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska sięgał po przepis art. 49 KPA musiał więc przyjmować, iż w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z liczbą stron przekraczającą 20. W przeciwnym razie, należałoby postawić pytania, kogo organ uznał za stronę jeżeli nie jest nią ani skarżąca, ani jej mieszkańcy ani Toya Development sp. z o.o. s.k z siedzibą w Krynicznie czy Toya S.A. z siedzibą w Wisznii Małej.

W końcu, jak stanowi art. Art. 73 § 1 KPA **strona ma prawo wglądu w akta sprawy**, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów. Prawo to przysługuje również po zakończeniu postępowania. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska dotychczas udostępniała pełnomocnikowi skarżącej akta sprawy, co również przemawia za tym, iż nie kwestionowała jej statusu strony.

Dowód: pismo Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 18 lipca 2014 r. nr WOOŚ.050.60.2014.AMA1 na okoliczność uznawania skarżącej za stronę postępowania.

Mając na uwadze powyższe twierdzenia i argumenty uznać należy, iż niniejsza skarga jest w pełni uzasadniona.

W związku postanowieniem z 1 października 2014 r. strona skarżąca pragnie zwrócić uwagę, iż realizacja przez wnioskodawcę postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 20 czerwca 2014 r. może doprowadzić do powstania nieodwracalnych albo co

najmniej trudnych do odwrócenia następstw polegających na uruchomieniu całego szeregu działań, które prowadzić będą do drastycznego ograniczenia liczby ekranów akustycznych planowanych wzdłuż drogi ekspresowej S-5 na odcinku Korzeńsko (bez węzła) – węzeł Widawa Wrocław według wariantu IC z korektą jego przebiegu w rejonie miejscowości Psary, co w przyszłości przełoży się na zdrowie i komfort życia mieszkańców, w tym mieszkańców skarżącej gminy. Wobec tego, celem uniknięcia rozpoczynania działań i wiążących się z nimi kosztów, których prawidłowość zależeć będzie od rozstrzygnięcia niniejszej postępowania stwierdzić należy, iż wniosek skarżącej o wstrzymanie wykonania (przez Organ II instancji względnie w przypadku odmowy - przez Sąd) zaskarżonego postanowienia jest zasadny.

Od niniejszej skargi skarżąca uiszczyła opłatę stosownie do § 2 ust. 3 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r., nr 221, poz. 2193 z późn. zm.) w wysokości 200 zł.

APLIKANT RADCOWSKI

Aleksandra Ptudowska

Załączniki:

- odpis skargi;
- pełnomocnictwo;
- pismo Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska we Wrocławiu z 18 lipca 2014 r. nr WOŚ.050.60.2014.AMA1;
- dowód uiszczenia opłaty od niniejszej skargi.

Otrzymują:

- sąd x 2;
- a/a.

RADCA PRAWNY

Krzysztof Kwaśniewicz
WR - 1569